

[Baligministeren.]

lægning. Den har hvilet på et frivilligt samarbejde mellem de implicerede amtsråd og kommunalbestyrelser. Men arbejdet har været sporadisk udført og har ikke haft mulighed for i det ønskelige omfang at præge den kommunale byplanlægning.

Efterhånden som der på flere og flere sagsområder er gennemført en amtsomfattende planlægning, er der opstået et udtalt behov for, at disse sektorplanlægninger sammenfattes under et helhedssyn. Dette behov svarer i virkeligheden til kommunernes behov for at tilvejebringe oversigtlige sammenfattende byplaner, de såkaldte dispositionsplaner. På denne baggrund foreslås det i lovforslaget, at der nu for hver amtskommune skal tilvejebringes en sådan oversigtlig plan, en regionplan, hvori der opstilles retningslinier for byvækstens fordeling og for arealanvendelsen i øvrigt. Regionplanerne er altså sammenfattende oversigtlige arealanvendelsesplaner. Det foreslås endvidere, at en godkendt regionplan skal være bindende for både amtsrådet og primærkommunerne i den forstand, at deres planlægningsvirksomhed og udførelse af anlægsdispositioner ikke må stride mod regionplanen.

I modsætning til landsplanlægningen vil regionplanlægningen således få udtryk i en egentlig plan med kortbilag og tilhørende redegørelse. Også regionplanlægningen er imidlertid en løbende proces, der står i et vekselvirkningsforhold til både landsplanlægningen og den primærkommunale planlægningsvirksomhed.

Kommunalreformen har gjort det lettere at nå frem til en hensigtsmæssig ordning af regionplanlægningen — både dens indhold og dens udførelse. Reduktionen af amter har gjort det muligt at knytte regionplanlægningen til den enkelte amtskommune og at etablere en tilvejebringelsesprocedure, der aktivt inddrager primærkommunerne i regionplanlægningens udførelse.

Lovforslagets bestemmelser om regionplanlægning er blevet gennemdrøftet med de kommunale organisationer, som i alt væ-

sentligt har tilsluttet sig de foreslåede bestemmelser. Dette gælder ikke mindst §§ 10-13, der indeholder en regulering af samarbejdet mellem amtsrådene og kommunalbestyrelserne. Disse bestemmelser kan synes at lægge op til en ret stiv og formelt præget tilvejebringelsesprocedure. I praksis vil der imidlertid utvivlsomt blive tale om en mere uformel løbende kontakt gennem hele planlægningsperioden mellem amtsrådet og kommunerne og andre myndigheder m. v. Det er ønskeligt, at et sådant samarbejde kommer til at supplere den mere formelt prægede forhandlingsprocedure, som lovforslaget foreskriver.

Et særligt punkt i forbindelse med regionplanernes tilvejebringelse vil jeg gerne fremhæve. I § 12 foreslås det bestemt, at der skal udarbejdes alternative regionplanskitser, og at disse skitser skal offentliggøres til debat, førend et endeligt forslag til regionplan udarbejdes og vedtages af amtsrådet. Jeg finder det overordentlig vigtigt, at regionplanlægningen — og det gælder i endnu højere grad dispositionsplaner, byplaner, saneringsplaner osv. — udføres på en sådan måde, at der præsenteres forskellige mulige løsninger for de politisk besluttende organer. Jeg anser det for lige så vigtigt, at befolkningen søges inddraget aktivt i disse spørgsmål, hvorved man jo i virkeligheden i mange henseender binder udviklingen flere år frem i tiden. Det er derfor, at det i lovforslagets § 12 også udtrykkeligt pålægges både amtsrådene og kommunalbestyrelserne at forestå en oplysningsvirksomhed med det formål at fremkalde en offentlig debat om regionplanlægningens målsætning og nærmere indhold. Jeg anser det for meget nyttigt, at lovgivningsmagten ved en sådan bestemmelse tilskynder til en offentlig debat om planlægningens mål og midler.

Lovforslaget vedrører kun regionplanlægningen uden for hovedstadsområdet. For et par måneder siden genfremsatte jeg et særligt forslag til lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet som led i forslaget til en hovedstadsreform. Det er nødvendigt, at